

taller de creació

TRES SORTIDES DE LA CRISI

Joana Ramos Llosa. Nascuda a Girona el 4 d'octubre de 1964. Membre del col·lectiu artístic i literari El Llop ferotge. He col·laborat en diferent projectes artístics, com Cavalcada poètica, Festival Pepe Sales o Jardins de la Poesia. També he il·lustrat llibres de poesia i contes. Sóc autora dels poemaris *Lorquiana nortina* (Curbet editors) i *Per què ploren tant, les pedres?* (Edicions El llop ferotge), així com dels llibres inèdits *Fragments humans*, *El Séptimo Sentido* i *Cambio de domicilio* (poesia), *La canción del lago Eden Mills* i *La maravillosa historia de Francia y Pereas* (teatre), i dels contes infantils, amb il·lustracions meves, «Ou d'estel», «Terradolça», «La Corca negra», «Una lluna amb potes al bosc dels arbres tortuga», «La princesa guerrera», «Les ales d'Ícar» i «Les bruixes de Canet».

Tornar a casa

Estic assegut a terra, al punt on convergeixen tots els gratacels, llurs imponents cúspides desafiant els núvols. La llàgrima que m'escaiyava el cor ja gairebé no em dol; s'ha anat fent dolça. Ara és de gratitud i esperança.

Estic resseguint amb els ulls les finestres del trenta B. Allí van transcórrer vint anys de la meua vida. Quinze dels quals amb la Rachel i els nens. Els altres cinc, sol.

Em pregunto quants d'aquests pisos resten buits, ara; òrbites oculars sense esfera, caus morts. Aviat ho sabrem, perquè ens ho anirem explicant tot de mica en mica, a la vora del foc o a l'ombra d'alguna aulina.

El dia que la Laura em va trobar, ja era mort. M'havien assassinat la ignomínia i la impotència. La Laura em va ajudar a comprendre que, a l'empresa, desentendre's del meu sou i de la meua sort li havia resultat una sortida fàcil, i que el banc havia deixat de fer-me genuflexions i s'havia mostrat impertèrrit amb la meua desolació, perquè el movien interessos

econòmics, no pas sentimentals. Em va assegurar que no era just, però era el que era. No era just per a mi ni per a ningú, però era part de la realitat. I que jo no estava mort, sinó que vivia en una situació de crisi personal intensa en la crisi, i que tots viatjàvem en el mateix tren i estàvem disposats a ajudar-nos.

La Laura em va oferir la seva casa. Hi vivia amb el seu pare ancià, el seu espòs i tres fills, a mitja hora de la ciutat. Tenien un ramat de cabres. «Alguna cosa sabràs fer, tu», m'havia dit amb un calorós somriure. «Parlo cinc idiomes, a més del meu, i sóc programador».

Ara els nens ja saben moltes paraules en anglès, francès i alemany. Més endavant, començarem a treballar les lletres xineses... Tot com un joc, i aprenent de mica en mica els uns dels altres.

En Jeremies, el veí, ens porta caixes de fruita i verdura, i nosaltres li donem llet i formatge. Els altres veïns són un matrimoni de vuitanta anys i els seus dos fills, amb les seves respectives parelles, que també han estat desnonats. Tenen pollastres i gallines, i conills.

> **Il·lustracions: Jordi Fenosa Tatay.** Als seus pares els feia molta gràcia que volgués ser dibuixant, fins que es van adonar que allò anava de veres quan ja era massa tard per evitar-ho. El 1988 va començar a publicar còmics de terror en editorials alemanyes. Després d'aquest poc prometedor inici, les editorials de llibres infantils catalanes comencen a comptar amb ell i, cap al 1990, deixa el còmic per dedicar-se a dibuixar per a nens. Ja fa uns quants anys que il·lustra tot el que cau a les seves mans, ja sigui llibres de text, didàctics o literatura infantil i juvenil. També és l'autor dels còmics d'humor *Hotel Porquí*. Encara diu que vol ser dibuixant.

Ens reunim sovint. Ara a casa d'uns, ara a casa dels altres...

Quan algun d'ells baixa a la ciutat, moltes vegades els acompanyo.

Mentre ells fan la seva, jo enfilo els carrers. I, no sé per què, gairebé sempre acabo aquí, al punt on convergeixen tots els gratacels.

Aleshores em torno a sentir una absurda peça d'un estèril i absurd engranatge. I haig de fer un gest que em sembla fins i tot aparatós, per poder tornar a sentir el doll de l'aire.

I poc després arriba la Laura, o l'Enric, o la Valentina...

I tornem a casa.

Joana Ramos.

Els veïns de Camallera salven el Planeta amb l'ajut de l'Eduard Escoffet

Tot això que ha passat, en el fons ja se sabia. Hi havia avisos, i també molta gent que anava veient que les coses no podien seguir d'aquella manera. En aquella època la crisi amenaçava el ritme vertiginós de producció que portaven els homes des de feia més de 200 anys. S'havia arribat tan lluny en aquest afany que aviat ja no hi va haver prou consumidors per a tants productes. La gent no estava només enfadada de

coses; tampoc tenia temps d'aprendre, escoltar o veure res més. A no saber què fer per seguir fent li deien crisi.

Encara ningú no s'explica com va ser que, després de tant donar-li voltes al problema, la solució vingués d'allà mateix; de casa, com qui diu.

Eren les vuit toques, però hi havia un silenci que no era normal. Els veïns s'afanyaven cap a la feina, cap a l'escola, cap a la botiga de l'Àlicia a comprar cols.